

VŠECHNO, CO MÁM, JE VLASTNĚ TVÉ

*Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary?
Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. (1Pa 29:14)*

1. čtení: Efezským 3:14-21

Základ kázání: 1. Paralipomenon 29:1-22a

I. MOJE!

Milí bratři, milé sestry,

naše děti se často rozčilují, když jim někdo bere jejich hračky. S pláčem křičí: *To je moje!* Přetahují se se sourozenci nebo s kamarády o autíčko či panenku a my slyšíme ten nervy drásající spor: *To je moje. Já jsem to dostal k narozeninám. Ale ty sis taky půjčoval moje hračky. A já jsem ji teď měl první.* Ani dospělí lidé se čas od času takovému slovnímu a žel i ručnímu přetahování nevyhnou. Hádky o dědictví po předcích jsou běžné i mezi lidmi, kteří se jinak mají docela rádi. *To mělo patřit mně! Já a moje rodina na to máme nárok.* Proto občas rodiče či prarodiče, když z tohoto světa odcházejí, kladou na srdce svým potomkům: *Hlavně se nehádejte o majetek.* Moudrá rada!

Dnešní oddíl z 1. knihy Paralipomenon nás vede k tomu, abychom si připomněli základní princip našeho života. Jak zní? *Všechno, co máme, nemáme. Nejsme vlastníci toho, co máme. Jsme pouze správci. A kdo je tím skutečným vlastníkem, když ne my? Bůh je vlastník. Jeho je všechno, co jest. Jemu patří všechno, co existuje. To nám dnes připomíná král David, jak slovem, tak skutkem.*

A začíná správně. Ne dobrými a zbožnými slovy, nýbrž skutky. Davida, izraelského krále, nemůžeme řadit mezi kazatele, kteří druhým kážou vodu a sami pijí víno. On nejprve jedná. Až pak o tom, co sám učinil, mluví. Říká, že pro dům Hospodina, tedy pro stavbu Božího chrámu v Jeruzalémě, který vybuduje jeho syn Šalomoun, vyhradil obrovské bohatství, nesmírné jmění. Jedná se o miliardy, kdybychom dnes chtěli vyčíslit hodnotu zlata, stříbra a drahého kamení, které daroval. A pozor! Nejde jen o majetek ze státní kasy. Jeho slovy:

- *³ A jelikož mám v domě svého Boha zalíbení, přidávám pro dům svého Boha i ze svého vlastního jmění zlato a stříbro navíc k tomu všemu, co jsem připravil pro svatyni: ⁴ tři tisíce talentů ofírského zlata, sedm tisíc talentů přetaveného stříbra k obložení stěn domu, ⁵ pro různé věci ze zlata a pro různé věci ze stříbra, pro veškeré dílo vyráběné řemeslníky. Kdo by chtěl dnes něco ze svého dobrovolně obětovat pro Hospodina?"*

David dává ze svého. A opravdu hodně! Obrovské bohatství! Nenechává to všechno svému synovi Šalomounovi do začátků. On si přeje, aby jeho bohatství posloužilo ke stavbě chrámu Hospodina, Boha celého Izraele. Tak moc mu záleží na tom, aby dům Boží byl honosný a nádherný. Aby se chrám stal důstojným prostorem, ve kterém bude přebývat Boží sláva. A k podobně velkorysým darům vyzývá všechny velmože své doby. Aby následovali jeho příklad.

II. JÁ CHCI DÁT

A teď: Proč to dělá? Na tuto jednoduchou otázku můžeme odpovědět několika způsoby. Za prvé: Protože chce. David chce věnovat hodně. A tak věnuje veliké bohatství. Nikdo ho k tomu nenutí. Nikdo ho k tomu netlačí. Neslyšíme nic o tom, že by mu jeho rádcové radili, aby šel příkladem. Nevíme nic o tom, že by zvažoval každý kousíček zlata, zda to už stačí, nebo zda ještě musí něco přihodit. Dokonce ani neslyšíme, že by se chtěl předvádět před lidmi. Že by na stará kolena uspořádal veliké divadelní představení, za které ho obyčejní lidé vynesou rovnou do nebes. A nakonec: Nikde není ani zmínka o tom, že by David za pár dní litoval, že toho dal tolik. On chtěl být velkorysý. On chtěl dát hodně. K tomu se zcela svobodně rozhodl.

A jeho jednání spustilo lavinu. Následovali ho nejprve velmoži Izraele. A nakonec i prostý lid, který zřejmě moc zlata ani drahého kamení neměl. Ale dávali, co mohli. Od srdce. Slovy krále Davida:

- *¹⁷ Poznal jsem, můj Bože, že ty zkoumáš srdce a že máš zalíbení v přímosti. Přinesl jsem všechny tyto dobrovolné dary z přímého srdce. A nyní vidím, jak radostně ti přináší dobrovolné dary tvůj lid, který je zde.*

Bratři a sestry, toto je biblický princip dávání. Svobodné rozhodnutí dát ze svého na věci Boží. Svobodné rozhodnutí vycházející z přímého srdce. Tedy ze srdce, které není pokroucené žádnými postranními úmysly, ani předváděním se před lidmi. Ze srdce, které není ubito donucováním, nátlakem či výhrůzkami.

Apoštol Pavel připomíná křesťanům v Korintu:

- ⁶ *Vždyť kdo skoupě rozsévá, bude také skoupě sklízet, a kdo štědře rozsévá, bude také štědře sklízet. ⁷ Každý ať dává podle toho, jak se ve svém srdci předem rozhodl, ne s nechutí ani z donucení; vždyť 'radostného dárce miluje Bůh'.* (2K 9:6-7)

Bratři a sestry, když přispíváme třeba na tento náš kostel, který z Boží milosti v Javorníku stojí už 240 let, nebo když finančně pomáháme lidem kolem nás, kteří se ocitli v nouzi, čiňme tak vždycky svobodně a radostně. Nikdy z donucení. Nikdy s nechutí. Nikdy pro vlastní slávu. Nikdy proto, aby si nás druzí lidé zapamatovali a vážili. Písmo nám nikde neříká, kolik přesně bychom měli dávat z toho, co máme. Ale připomíná nám, že křesťanská vděčnost nemá být pouze slyšet. Že křesťanská vděčnost se dá vyčíslit i spočítat.

III. MNĚ NIC NEPATŘÍ

Zpátky k té otázce: Proč to David dělá? Proč věnuje tak veliké bohatství na stavbu chrámu? Protože si dobře uvědomuje, že na tomto světě mu nepatří vůbec nic. Vůbec nic na tomto světě není vlastně jeho. Všechno, co má, nemá. Všechno, co vlastní, vlastně nevlastní. On je správcem toho, co mu Bůh svěřil. Někomu Bůh svěřil obrovské bohatství, tak jako králi Davidovi. Jinému trochu méně, tak jako těm velmožům. A dalšímu mnohem, mnohem méně, tak jako prostému lidu, o kterém dnes také Písmo vypráví. Lišíme se v tom, kolik máme. Ale nelišíme se v tom základu: Že nic z toho, co máme, není naše. Všechno, co máme, patří Bohu. Je to jeho. A toto vědomí prostupuje celou tou krásnou modlitbou starého krále Davida.

- ¹⁰ *I dobrořečil David Hospodinu před zraky celého shromáždění. Řekl: "Požehnán jsi, Hospodine, Bože Izraele, našeho otce, od věků až na věky. ¹¹ Hospodine, tvá je velikost a bohatýrská síla, skvělost, stálost a velebnost, všechno, co je na nebi a na zemi, je tvé. Hospodine, tvé je království, ty jsi vyvýšen nade vším jako hlava. ¹² Bohatství a sláva pocházejí od tebe, ty panuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je v tvých rukou. ¹³ Nyní, Bože náš, vzdáváme ti chválu a oslavujeme tvé skvělé jméno. ¹⁴ Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou. ¹⁵ My jsme před tebou jen hosté a přichozí jako všichni naši otcové. Naše dny na zemi jsou jako stín a naděje není. ¹⁶ Hospodine, Bože náš, všechno toto množství, jež jsme připravili, abychom vybudovali dům tobě, tvému svatému jménu, pochází z tvé ruky. Tobě patří všechno.*

Co tedy Hospodin vlastní? Co patří Bohu? Všechno! Všechno, co je na nebi i na zemi. To za prvé. Vždyť on je Stvořitel veškerenstva. Davidovo království, to za druhé. Vždyť on sám si Davida vyvolil a povolal. Dal mu sílu, moudrost i odvalu k tomu, aby se David stal králem, který na trůnu vytrval celých 40 let. Všechny přírodní zdroje jsou součástí Božího stvoření. Nepatří jednotlivcům, nepatří státům a už vůbec ne těm, kteří zrovna stojí v jejich čele. Zlato, stříbro, také ropa, zemní plyn a další části nerostného bohatství planety Země, a také pitná voda patří Stvořiteli. I my sami mu patříme. Jsme tvory, jejichž život si Bůh přál. Kdyby si nepřál, abychom byli, nebyli bychom. Od prvního nádechu do posledního výdechu patříme Hospodinu. Od těch tisíců na našich kontech až po poslední korunu v peněžence, to všechno patří Hospodinu. Každý rohlík, který ve spěchu zhltneme. A každý řízek, na kterém si v neděli s rodinou pochutnáme. Naše síla, naše vůle, naše zdraví, naše vytrvalost, naše oči, naše uši, naše chuťové buňky, naše ruce i nohy, naše břicho: Všechno patří Hospodinu. A když my, pak také i naši blízcí mu náleží. I ti vzdálení. Lidé, které milujeme a za které bychom snad byli ochotni položit i svůj vlastní život. I lidé, u kterých bychom si někdy přáli, aby se nikdy nenarodili. Ale oni se narodili. A žijí z milosti Boží jako my ostatní. Ať už to ví, nebo neví, ať už jsou pro, nebo proti, patří Bohu.

Pokora, bratři a sestry. Pokora vycházející z přímého srdce vede Davidova slova, kterými oslavuje Hospodina. Velikého Hospodina oplývajícího bohatýrskou silou, skvělostí, stálostí, velebností a svatostí. David vlastně pochopil, že i tuto jedinečnou příležitost dát ze svého Bohu veliký dar, mu umožnil Bůh sám.

- ¹⁴ *Vždyť co jsem já a co je můj lid, že máme možnost takto přinášet dobrovolné dary? Od tebe pochází všechno. Dáváme ti, co jsme přijali z tvých rukou.*

Doslova: *Dáváme ti z tvých rukou. Tobě Bože dáváme to, co ve svých rukách nemáme. Protože to, co máme, máš ve svých rukách ty sám. Z tvé štědré ruky bereme a do tvé štědré ruky zase vracíme. To všechno bylo tvé. To všechno je tvé. To všechno bude tvé.*

Bratři a sestry, žilo by se nám lehčeji, kdybychom se v životě probojovali k takovým postojům víry jako král David. Spousta úzkostí, také mnoho zklamání, hořkosti a hněvu by nám nekrížilo cestu do Božího království. Apoštol Pavel říká:

- *Ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, ²³ vy však jste Kristovi a Kristus je Boží.* (1K 3:22)

IV. UŽ ZDE DLOUHO NEBUDU

A do třetice stejná otázka: Proč to David dělá? Proč dává tolik? Protože ví, že už zde dlouho nebude. Přirovnává svůj život k putujícímu stínu, který se nezastaví. Stejně jako jeho otcové, na které s láskou vzpomíná, i on putuje jako cizinec a přistěhovalec po tomto světě. A ve srovnání s věčným Hospodinem jeho život je opravdu podobný stínu. Byť je o Davidovi řečeno, že odešel k otcům *stár a sytý dnů* (1Pa 23:1), i jeho život je jako stín, který se přes den pohybuje, aby ho na konci dne pohltila tma. A v jeho životě se už zešeřilo. Už se stmívá. Tma se blíží. A proto mu velice záleží na jedné věci: Aby sláva Hospodina, jeho Boha byla přítomná v jeho zemi i poté, co on bude z tohoto světa odvolán. Aby měl Hospodin důstojné místo pro své přebývání uprostřed svého lidu. A to po generace! Proto chce dát tolik. A proto tolik dává.

A Hospodin tímto darem vycházejícím z přímého srdce nepohrdl. Stejně jako nepohrdl dary z rukou velmožů Izraele, ani dary těch nejchudších obyvatel. Přebýval v Šalomounově chrámu. A poté v mnohem menším chrámu, postaveném za Ezdráše, když se Židé vrátili z babylónského exilu. A nakonec se rozhodl přebývat mezi námi v Ježíši Kristu. Tento věčný, mocný, nezničitelný Bůh se stal kvůli jednomu každému z nás člověkem v Ježíši Kristu. Proč? Z mnoha důvodů! Třeba proto, aby naše srdce pokřivené hříchem napřímil. Nebo také proto, aby nás, poutníky a cizince, jednou přivítal v království světla, až projdeme životem jako putující stín. A určitě také proto, abychom byli vděční i štedří zároveň. Abychom žili ku prospěchu lidí kolem nás. A také k Boží slávě. Slovy apoštola:

- ¹⁹ *Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě!* ²⁰ *Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.* (1K 6:19-20)

V. TŘI STUPNĚ VDĚČNOSTI, KTEROU DNES PROŽÍVÁME

Milí bratři, milé sestry, milí přátelé v Kristu, sám Bůh nás dnes vede k vděčnosti za všechny ty naše předky, kteří tento kostel stavěli k oslavě Hospodina. Za všechny naše předky, kteří se o náš kostel starali před námi. Odešli a sebou si nevzali ani kus omítky z tohoto kostela. Ani třísku z těchto starých lavic. Ani nemuseli! Vždyť důvěřovali Hospodinu, že pro ně přichystal *dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí v nebesích*. (1Pt 1:4) Toto dědictví, o kterém se zde v kostele ujišťovali neděli co neděli, obdrželi nikoli na základě svých příkladných životů, nýbrž z veliké milosti Ježíše Krista. My jsme vděční za to, že z plných plic společně zpívali z Elsnerova kancionálu, že Bohu přinášeli oběti díky svými ústy. Možná někdo z vašich předků byl pohřben s Elsnerovým kancionálem na prsou, nevím. Ale do Božího království si ho nevzal. To však neznamená, že by před Božím trůnem nezpívali dnem i nocí píseň těch, kteří umyli svá roucha v Beránkově krvi.

- ² *Viděl jsem jakoby jiskřící moře, planoucí ohněm, a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad dravou šelmou, nesklonili se před jejím obrazem a nenechali se označit číslicí jejího jména. Stáli na tom jiskřícím moři, měli Boží loutny³ a zpívali píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: "Veliké a podivuhodné jsou tvé činy, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou tvé cesty, Králi národů. ⁴ Kdo by se nebál tebe, Pane, a nevzdal slávu tvému jménu, neboť ty jediný jsi Svatý; všechny národy přijdou a skloní se před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy vyšly najevo."* (Zj 15:2-4)

A tak bych rád tu naši vděčnost dnes odstupňoval. Jsme Bohu vděční za tento tento kostel, pod jehož střechou se konají bohoslužby bezmála čtvrt tisíciletí. Jsme vděční za Elsnerův kancionál, který poprvé vyšel dokonce třicet let před stavbou tohoto kostela. Ale ještě více jsme vděční za krev, slzy a pot našich předků, kteří – ač sami chudí – s velikým odhodláním vybudovali tento kostel. Sami si museli od svých úst odtrhnout něco z toho, co jim Bůh z milosti dal. Jsme vděční za jejich umění, vytrvalost a sílu, kterou do toho díla vložili. Jsme vděční i těm, kteří se o tento kostel starali, ať už přímo, či nepřímo, tedy formou finanční podpory. Jsme také mnohem více vděční za všechny ty hlasy našich předků, které neděli co neděli zněly zde v kostele k slávě Boží.

Ale úplně nejvíce jsme vděční našemu Bohu, jehož věrnost trvá z pokolení do pokolení. Našemu Bohu, který vedl naše předky k životu víry. A vede i nás. A povede i naše potomky. Dokud nás všechny neshromáží u sebe. Tedy ve svém království, kde kostelů už zapotřebí nebude. Protože chrámem bude Pán Bůh všemohoucí a Beránek. (Zj 21:22) Ve svém království, kde už ke zpěvu nebude třeba ani tištěného Elsnerova kancionálu. Tam to půjde samo. Od srdce. A bez písemné nápovědy. Jak píše Jan:

- ⁵ *A od trůnu zazněl hlas: "Zpívejte Bohu našemu všichni jeho služebníci, kteří se ho bojíte, malí i velicí."* ⁶ *A slyšel jsem zpěv jakoby ohromného zástupu, jako hukot množství vod a jako dunění hromu: "Haleluja, ujal se vlády Pán Bůh náš všemohoucí. (Zj 19:5-6) Amen.*